

Arrest

nr. 301 623 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MIKA BATWARE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1980.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 juli 2022. Op 18 juli 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 november 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 30 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijns staatsburger en afkomstig te zijn van Al Nasser te Gaza. Uw echtgenoot was werkzaam bij de Palestijnse autoriteiten maar verloor zijn werk na de staatsgreep. In mei 2015 reisde hij naar de Westbank om er werk te zoeken. U bleef met uw kinderen in Gaza wonen. Sinds 2018 is uw echtgenoot vermist.

U verliet Gaza op 1 augustus 2021 nadat u problemen kreeg met uw schoonfamilie in Gaza. De oom van uw kinderen, genaamd [A.R.], sloeg uw kinderen en mishandelde hen. U vluchtte samen met uw vijf kinderen via Egypte naar Turkije. Uw oudste drie dochters liet u achter in Istanbul omdat u niet voldoende geld had om met het volledige gezin te reizen. Tot op heden verblijven uw drie oudste kinderen daar nog. Samen met uw zoon [M.] en uw dochter [H.] reisde u verder naar Griekenland. Aanvankelijk mocht u het land niet binnen. Bij een tweede poging slaagde u er wel in, waarna u op 8 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. Op 15 november 2021 kreeg u een beschermingsstatus toegekend in Griekenland. De problemen met uw schoonfamilie achtervolgden u echter ook in Griekenland. Toen u op Kos verbleef, hoorde u van een Palestijnse man dat hij uw schoonbroer had gezien. Een aantal dagen later vluchtte u naar Athene. Op 26 april 2022 werden de verblijfsvergunningen van u en uw kinderen gestolen. U kwam te weten via de huisbaas dat [A.R.] hier achter zou zitten. Omdat u zich niet meer veilig voelde, zocht u een ander huis in Athene. Op 30 juni 2022 ging u samen met uw dochter en uw zoon uit eten. Op dat moment kwam [A.R.] samen met een jongeman het restaurant binnen en trachtte hij uw zoon en uw dochter mee te nemen. De omstaanders kwamen echter tussenbeide waarna [A.R.] vluchtte. Die dag ging u naar de politie en legde u een klacht neer. De politie gaf aan dat ze niets konden beginnen omdat ze het adres van [A.R.] niet kenden. De politie kon u echter wel een document bezorgen dat u en uw twee kinderen in gevaar zijn, hetgeen u weigerde. Diezelfde dag vertrok u naar Kreta omdat [A.R.] u overal achtervolgde. U verbleef er in een verlaten woning met twee andere mannen. Omdat u zich in Griekenland onveilig voelde omwille van de problemen met [A.R.], en u geen steun, geen eten, geen kledij en geen onderwijs voor uw kinderen verkreeg, besloot u Griekenland te verlaten. Op 14 juli 2022 verliet u Griekenland om samen met uw twee kinderen naar België te reizen. U diende in België op 18 juli 2022 uw verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u en uw kinderen gedood zullen worden door uw schoonfamilie omdat u zonder hun toestemming Gaza verliet met uw kinderen. Tevens kaart u ook aan in Griekenland onderdrukt en gediscrimineerd te zijn geweest.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw UNRWA-kaart (d.d. 26/12/2018), uw identiteitskaart (d.d. 08/03/2016), een document om de uitreis van uw echtgenoot te staven (d.d. 15/10/2018), de aangifte van het verlies van uw paspoort in Griekenland (d.d. 26/04/2022), uw Griekse AMKA- (d.d. 09/02/2022) en AFM-document (d.d. 25/11/2021) en een Grieks uitwijzingsbevel van uw eerdere poging om Griekenland binnen te gaan (d.d. 30/09/2021). Tevens legt u ook kopieën neer van de volgende documenten: uw paspoort (d.d. 11/04/2021) en dat van uw vijf kinderen, twee documenten om aan te tonen dat uw echtgenoot op 25 september 2015 Gaza verliet, verschillende WhatsApp berichten aan Griekse ngo's/organisaties, verschillende medische documenten uit Gaza om aan te tonen dat uw kinderen door uw schoonbroer [A.R.] werden geslagen, uw klacht bij de politie naar aanleiding van uw probleem met uw schoonfamilie te Gaza, de dreigberichten van uw schoonbroer, twee documenten om aan te tonen dat uw broer u geld toestuurde vanuit Gaza, zes foto's en een video omtrent uw verblijf in Griekenland, de enveloppe waarin uw documenten zijn verstuurd en een psychologisch attest van u en uw twee kinderen.

Na het persoonlijk onderhoud gaf u enkele opmerkingen via uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Uit uw verklaringen en psychologisch attest dat u na uw onderhoud doorstuurt, blijkt dat u en uw twee kinderen stress en slaapproblemen hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 14/11/2022, CGVS, p. 9, p. 20), alsook dat u last heeft van hoofdpijn, een drukkend gevoel op de borst, slapeloosheid, nachtmerries en angst. Er worden echter geen aanbevelingen gedaan in het attest wat betreft uw deelname aan de asielpcedure. Desalniettemin werd u bij aanvang van het persoonlijk gewezen op het nemen van extra pauzes indien u hiertoe de nood voelde, alsook werd gepolst naar uw gemoedstoestand wanneer u het emotioneel lastig had (CGVS, p. 2, p. 10). U noch uw advocaat hebben op enig moment aangegeven dat u het moeilijk had of dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin blijkt dit uit de weergave van het persoonlijk onderhoud. Uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat u

duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden en dat u aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS, p. 22).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald op basis van uw verklaringen en de Eurodac-hit, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 5; verklaring DVZ, d.d. 07/09/2022, vraag 23; Eurodac Search Result, d.d. 18/07/2022).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld

dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand, onderwijs voor uw kinderen, huisvesting en toegang tot de gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw inspanningen om het recht op onderwijs voor uw kinderen te doen gelden, stelt u naar verschillende organisaties berichten gestuurd te hebben, maar geen antwoord te hebben gekregen (CGVS, p. 10). In Kos verzocht u hulp bij het vluchtelingenkamp. Ze stelden dat u pas onderwijs kon verkrijgen na het ontvangen van uw verblijfsvergunning. U heeft dit echter niet gedaan omdat u vernam dat [A.R.] in Griekenland was (CGVS, p. 12), hetgeen geen vergoelijking is voor uw nalatende houding. Daarenboven heeft u enkel in Athene en Kos naar onderwijs voor uw kinderen gezocht, terwijl u dat in Kreta niet heeft gedaan (CGVS, p. 11). Wat betreft de door u neergelegde berichten, kan op basis van deze berichten niet steeds afgeleid worden naar wie u deze berichten heeft verstuurd, noch dat dit een Griekse hulporganisatie zou betreffen, noch dat u naar meerdere organisaties zou hebben gestuurd. Hoewel één organisatie zichtbaar is in één van de door u neergelegde berichten, kan u echter zelf de namen niet weergeven van de organisaties die u contacteerde (CGVS, p. 10). Voorts blijkt dat u louter berichten naar die organisaties stuurde, zonder ooit persoonlijk langs te gaan (CGVS, p. 10). U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat u het adres niet had. Vreemd is echter wel dat u er in slaagde om het nummer van de organisatie online te vinden, maar het adres van deze organisaties daar dan niet gezien zou hebben (CGVS, p. 10). Overigens blijkt u een bericht te hebben verstuurd naar het Greece Development Forum, een non-profit organisatie die de Arabische gemeenschap in Griekenland bijstaat. Na een simpele blik op hun Facebookpagina blijkt er een adres vermeld te staan in Athene, waardoor uw these geen adres te hebben gevonden, niet staande blijft.

Daar waar u verwijst naar een gebrek aan steun, kledij, onderdak of voedsel, dient te worden aangestipt dat u op Kos naast hulp te hebben gevraagd bij het opvangcentrum en een ngo, geen verdere stappen ondernam (CGVS, p. 12). Gevraagd of u in Kos, Kreta of Athene een eigen woning zocht, stelt u dat een woning huren geld kost, hetgeen u niet had (CGVS, p. 12). Evenmin heeft u naar werk gezocht in Griekenland (CGVS, p. 12). U stelt hiertoe niet in staat te zijn geweest omdat u uw kinderen niet alleen kon laten en er geen leefloon beschikbaar was na het verkrijgen van uw status (CGVS, p. 12). Er kan begrip worden opgebracht voor de situatie met uw kinderen, doch ondernam u geen enkele poging om werk te vinden, waardoor u niet heeft aangetoond de nodige middelen of inspanningen te hebben aangewend. Voorts kan worden onderstreept dat uit uw verklaringen blijkt dat u er steeds in geslaagd

bent om onderdak en voedsel te vinden gedurende uw verblijf in Griekenland. Zo bleef u in Kos gedurende een maand op hotel, woonde u in Athene in een huurwoning die u op eigen houtje, vond u via een kennis meteen een nieuwe woning nadat uw paspoorten werden gestolen en u zich onveilig voelde in de eerste woning, en kreeg u hulp van twee mannen in Athene om in het voedsel van uw kinderen te voorzien (CGVS, p. 12, p. 16). Tevens slaagde u er in om op restaurant te gaan in Athene met uw kinderen (CGVS, p. 13). Hoewel u in Kreta in een verlaten gebouw verbleef en de leefomstandigheden niet ideaal waren, verbleef u daar slechts een korte periode van een drietal weken (CGVS, p. 6). Uit niets blijkt dat u bij terugkeer andermaal uw rechten niet zou kunnen doen gelden om huisvesting te bekomen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezinssituatie als alleenstaande moeder met twee kinderen en uw nood aan psychologische hulp, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Daar waar u verwijst naar de leefomstandigheden in Griekenland en dat u geen rechten had omdat u een vluchteling was (CGVS, p. 10), dient te worden onderstreept dat er niet kan worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en dat er veel uitdagingen zijn voor de Griekse autoriteiten op vlak van opvang, gezondheidszorg en integratie van vluchtelingen. Uit uw verklaringen blijkt dat statushouders in Griekenland vrijwel meteen volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen. Op basis van uw verklaringen kan echter worden geconcludeerd dat u onvoldoende pogingen ondernam om onderwijs voor uw kinderen te verkrijgen en de nodige medische zorgen aan te wenden, zoals ook verder zal blijken. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer, te meer daar uit uw verklaringen bleek dat u steeds een onderdak vond.

Uw eerdere ervaringen als werkloze statushouder en aangaande de leefomstandigheden in Griekenland zijn illustratief van een precaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moet worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Griekse statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Griekenland, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan weliswaar worden afgeleid dat u een alleenstaande vrouw bent met twee kinderen, doch in dit verband kan verwezen worden naar uw zelfredzaamheid en sociaal netwerk. De vaststelling dat u beschikt over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt van de nodige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden, waardoor kan worden aangenomen dat u in staat bent om uw rechten te doen gelden in Griekenland. Dit blijkt vooreerst uit uw levensloop in Gaza. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Gaza een opleiding medisch secretariaat genoot (CGVS, p. 3). Voorts slaagde u er met behulp van de steun van uw broer [I.] in om samen met uw vijf kinderen Gaza te ontvluchten, stond hij u tevens financieel bij in Griekenland, bleef uw familie u steunen na uw vertrek en hielp uw broer bij het organiseren van uw reis van Griekenland naar België (CGVS, p. 5, p. 6, p. 12). Dit wordt gestaafd door enkele documenten waaruit blijkt dat uw broer u financieel bijstaat (CGVS, p. 8). Daarenboven kon u een appartement in Turkije huren voor uw drie dochters met behulp van uw broer (CGVS, p. 4). Overigens heeft u tot op heden regelmatig contact met uw broer en uw vader (CGVS, p. 4). Bovendien beschikte u in Griekenland over de nodige ondernemingszin en een sociaal netwerk. U vond immers zelf een woning in Athene (CGVS, p. 12). Met behulp van een Palestijnse kennis die u reeds kende van toen u op Kos verbleef, verkreeg u in Athene meteen een nieuwe woning nadat u zich onveilig voelde in de eerste woning en uw verblijfsvergunning er werd gestolen (CGVS, p. 15, p. 16). Evenzo kreeg u hulp van twee mannen in Kreta, zij werkten en u maakte het eten voor allen klaar (CGVS, p. 12). U heeft aldus hulp gekregen van enkele personen in zowel Gaza als Griekenland, die zich bereid toonden u bij te staan in geval van nood. Tot slot dient gewezen te worden op uw verblijf van in totaal slechts acht maanden in Griekenland (CGVS, p. 6). De vaststelling dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van uw status bent vertrokken, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

Met betrekking tot uw verklaringen dat uw dochter tandpijn had toen u in Kos verbleef, dient te worden aangestipt dat u pijnstillers verkreeg voor uw dochter bij een apotheek (CGVS, p. 11). Dat men uw dochter niet wou behandelen, blijkt te wijten te zijn aan een taalprobleem (CGVS, p. 11), waardoor u niet heeft aangetoond dat de Griekse gezondheidszorg u niet ter wille zou zijn. Overigens heeft u amper

inspanningen geleverd om medische hulp voor uw dochter te verkrijgen. U stelt enkel naar een grote kliniek te zijn gestapt, maar niet zelf een arts te hebben geconsulteerd omdat dit teveel geld kostte (CGVS, p. 11). Ook in Athene of Kreta heeft u niet meer verder geïnformeerd naar medische hulp voor uw dochter, omdat ze daar geen problemen had en u aldus geen medische zorg nodig had (CGVS, p. 11). U voegt er aan toe ook voor een verkoudheid geen verdere hulp te hebben gezocht, omdat u niet naar buiten durfde omwille van de problemen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 11). Zoals verder ook zal blijken maakt u deze problemen in Griekenland niet aannemelijk, waardoor dit niet als vergoelijking telt en u aldus niet getuigt van de nodige inspanningen te hebben geleverd om uw rechten te doen gelden. Voorts blijkt u in het bezit te zijn geweest van een AMKA-document en verkreeg u hiermee een vaccin (CGVS, p. 8, p. 20). U heeft deze kaart echter niet getoond toen u naar het ziekenhuis ging voor het tandprobleem van uw dochter, dit omdat men er niet naar vroeg (CGVS, p. 20). Naast het tandprobleem van uw dochter en een verkoudheid, heeft u op geen enkel ander moment medische zorg nodig gehad (CGVS, p. 11).

Met betrekking tot uw nood aan psychologische hulp dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u, eens in België aangekomen, onmiddellijk naar een psycholoog vroeg voor u en uw kinderen, maar dit naliet te doen in Griekenland (CGVS, p. 20). U verklaart dit er in Griekenland geen gratis psychologische hulp beschikbaar is (CGVS, p. 20, p. 21) en er dus geen mogelijkheden had tot psychologische hulp. U bevestigt dat de mogelijkheden weliswaar bestaan in Griekenland, indien u het budget hiertoe zou hebben gehad (CGVS, p. 20, p. 21). Deze verklaring strookt allerminst met de informatie in het dossier. Uw mentale problemen weerhielden u er evenmin van om, dit zonder psychologische begeleiding en op zelfstandige wijze, in Griekenland de vluchtelingenstatus te bekomen en een reisdocument te regelen, om nadien een groot deel van Europa te doorkruisen, zich in België toegang te verschaffen tot de beschikbare procedures internationale bescherming en om in België psychologische begeleiding te vragen. U toont bijgevolg hoegenaamd niet aan en maakt in het geheel niet aannemelijk dat uw psychische problemen van zulke aard en/of ernst zouden zijn dat deze u zouden hinderen bij uw dagdagelijkse bezigheden en/of aan een volwaardig leven in de weg zouden staan. Evenmin toont u, gelet op het voorgaande, aan dat uw voormelde problemen van zulke aard of ernst zouden zijn dat deze u er in Griekenland toe zouden verhinderen om aldaar zijn rechten op een gedegen wijze uit te oefenen. Evenzeer dient te worden opgemerkt dat uit de attesten die u neerlegt geenszins blijkt dat uw mentale problemen een rechtstreeks gevolg zijn van uw ervaringen met de Griekse autoriteiten, maar eerder het gevolg zijn van een moeilijke familiale kwestie en herinneringen aan uw thuisland. Dit verhindert niet dat u in de mogelijkheid verkeert om net als in België ook in Griekenland de stap te zetten naar een psycholoog.

Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen de Griekse gezondheidszorg. Met betrekking tot de tandproblemen van uw dochter en de vraag naar psychologische begeleiding voor u en uw twee kinderen, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de behandeling in Griekenland en België op vlak van mentale problemen, wordt niet ontkend, doch dit verschil is geen reden die ressorteert onder de vluchtelingenconventie. Overigens toont u niet aan dat wat de medische situatie van u en uw kinderen betreft jullie situatie als begunstigde(n) van internationale bescherming verschilt van die van Griekse staatsburgers. Uit niets blijkt dat jullie omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag geen of slechts een beperkt(er)e toegang zouden hebben tot de Griekse gezondheidszorg, en dat jullie situatie hierin zou verschillen van de Griekse onderdanen. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een incident aan de bushalte waarbij een Griekse man u aansprak om uw hoofddoek weg te doen en een incident waarbij een Griekse burger u weigerde een plaats te geven op de bus (CGVS, p. 10, p. 22), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Naast deze twee incidenten, kan u zich geen andere incidenten herinneren (CGVS, p. 22).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 22), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland problemen kreeg met uw schoonbroer [A.R.] (CGVS, p. 9 – 10), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte in Griekenland problemen te hebben gekend met uw schoonbroer. Zo dient vooreerst gewezen te worden op uw verklaringen dat [A.R.] u overal zou kunnen

vinden, hiermee doelend op het feit dat hij macht heeft en bij de Palestijnse autoriteiten werkte (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de activiteiten van uw schoonbroer, stelt u dat hij een taxichauffeur was die tevens aangesloten was bij Fatah, maar wat hij dan precies deed bij Fatah weet u niet te zeggen, noch zou uw echtgenoot u hierover ooit ingelicht hebben (CGVS, p. 17). Gepeild naar de connecties van uw schoonbroer, repliceert u dat uw schoonbroer een rang had bij Fatah, maar u kan geen verdere informatie hierover verschaffen (CGVS, p. 17). Uw geringe kennis roept dan ook de nodige vragen op bij de positie van u schoonbroer en diens connecties, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat [A.R.] veel macht heeft en u overal zou kunnen vinden. Indien wel, mag namelijk worden verwacht dat u zich hier ruimschoots over informeerde ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. Voorts kan u niet overtuigen op Kos te zijn gewaarschuwd voor uw schoonbroer. U stelt dat [K.], een Palestijnse man die op de hoogte is van uw verhaal uit Gaza, u informeerde toen u op weg was naar het opvangcentrum om documenten te gaan ophalen (CGVS, p. 13). U kan echter niet duiden waar deze man uw schoonbroer zou hebben gezien, noch waarom hij daar dan zou zijn geweest (CGVS, p. 13). Evenmin heeft u uw schoonbroer zelf gezien op Kos (CGVS, p. 13). Daar waar u stelt dat uw paspoorten zijn gestolen door toedoen van uw schoonbroer, dient te worden opgemerkt dat ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. U stelt dat de huisbaas u meedeelde dat uw schoonbroer uw kinderen wilde ontnemen op dezelfde manier als uw documenten, maar of de huisbaas uw schoonbroer daadwerkelijk heeft gezien of welke manier hij dan contact zou hebben gehad met [A.R.], weet u niet (CGVS, p. 15). Evenmin heeft u bij de andere meisjes, waarmee u samenwoonde, verder geïnformeerd of ze iemand hebben gezien (CGVS, p. 15). U levert aldus geen concrete indicaties aan dat [A.R.] verantwoordelijk zou zijn voor het verlies van uw Griekse documenten. Ook aangaande het incident van 30 juni 2022 zijn uw verklaringen oppervlakkig en weinig doorleefd. Zo weet u niet wie de man is die uw schoonbroer vergezelde op dat moment. U stelt hem niet te kennen, noch te weten of hij al dan niet een familielid is (CGVS, p. 13). Over het restaurant kan u louter zeggen in welke buurt dit zich bevond (CGVS, p. 13). Vreemd is voorts dat [A.R.] niets zou hebben gezegd en u enkel aanviel en uw kinderen trachtte af te nemen (CGVS, p. 13). Hoe uw schoonbroer u dan precies zou hebben gevonden, kan u niet concretiseren (CGVS, p. 20). Overigens laat u het incident van 30 juni volledig ongemoeid op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u het enkel heeft over de diefstal van uw Griekse documenten door uw schoonbroer, hetgeen dan ook een lacune is in uw verklaringen (vragenlijst CGVS, d.d. 07/09/2022, vraag 3.5, vraag 3.7, vraag 3.8). Verwacht kan worden dat u ten allen tijde uw asielmotieven omstandig uiteenzet. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u geenszins aannemelijk maakt dat [A.R.] u tot in Griekenland achtervolgd zou hebben.

Bovenstaande vaststellingen nog daar gelaten, op basis van uw verklaringen blijkt u naar de politie te zijn gestapt voor het verlies van uw Griekse documenten en het incident van 30 juni 2022 (CGVS, p. 14, p. 16). Hoewel u stelt dat de politie niets deed en u niet beschermde, noteerden ze wel het verlies van uw documenten op een aangifteformulier. Daar waar u verklaart dat u de naam van uw huisbaas en uw schoonbroer vermeldde, blijkt dit geenszins uit het door u neergelegde document (CGVS, p. 16). Dit document toont louter aan dat u het verlies van de verblijfsvergunningen van u en uw twee kinderen meldde, maar toont geenszins aan in welke omstandigheden u uw documenten bent verloren, noch dat dit door toedoen van uw schoonbroer zou zijn geweest. Overigens volgde u deze aangifte niet verder op. U stelt slechts een keer te zijn teruggegaan om te informeren naar een stand van zaken (CGVS, p. 16). Daar waar u stelt dat u het telefoonnummer meegaf van de huisbaas, weet u niet te zeggen of de politie hem contacteerde (CGVS, p. 16). Dat er verder niets gebeurd zou zijn met uw aangifte (CGVS, p. 16), betekent niet dat de politie geen inspanningen zou hebben geleverd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat u uw klacht na het incident van 30 juni 2022 op geen enkele manier staaft. Daarbij kan er op gewezen worden dat u stelt dat de politie uw melding noteerde (CGVS, p. 14). Hoewel u verklaarde dat de politie u geen proces-verbaal meegaf, wilden ze u wel een document meegeven waarop vermeld stond dat u in gevaar was, hetgeen u weigerde omdat dit document u niet kon beschermen (CGVS, p. 14). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Daarenboven bent u niet naar een ander politiebureau gestapt nadat u geen proces-verbaal kreeg, noch bent u het gedrag van de politie hoger gaan aanklagen (CGVS, p. 14, p. 15). U heeft dit niet gedaan omdat u meteen na het incident Athene verliet (CGVS, p. 15), hetgeen niet getuigt van het leveren van de nodige inspanningen om uw rechten te doen gelden. Voorts blijkt u geen hulp te hebben gezocht bij ngo's of organisaties voor de problemen met uw schoonbroer. U stelt hier geen weet van te hebben, noch zich hiertoe geïnformeerd te hebben omdat u niet op dit idee bent gekomen (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen

doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Voorts blijkt uit niets dat u andermaal problemen zou krijgen met uw schoonfamilie bij terugkeer naar Griekenland. Na dit incident vernam u echter niets meer van uw schoonbroer (CGVS, p. 14, p. 19). Evenmin vernam uw familie in Gaza nog iets van hem, noch uw kinderen in Turkije (CGVS, p. 19).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, de paspoorten van u uw kinderen en uw UNRWA-kaart bevestigen uw identiteit en herkomst, hetgeen niet ter discussie staat. Uw AMKA- en AFM-nummer bevestigen dat u een verzoek indiende in Griekenland en er een beschermingsstatus ontving. Het document om aan te tonen dat u aanvankelijk Griekenland diende te verlaten, bevestigt uw verklaringen hieromtrent maar zegt niets over uw vrees bij terugkeer naar Griekenland. De foto's en video hebben betrekking op uw verblijf in Kreta, waar u naar eigen zeggen slechts een drietal weken verbleef (CGVS, p. 6) en brengen geen wijziging aan bovenstaande analyse. De documenten waarmee u wenst aan te tonen dat uw echtgenoot Gaza verliet in 2015 en sindsdien niet meer is teruggekomen, tonen louter aan dat uw echtgenoot Gaza verliet op 29 mei 2015, doch dit zegt niets over het feit dat uw echtgenoot niet meer terugkeerde of ondertussen vermist zou zijn (CGVS, p. 7). De medische documenten uit Gaza om de aanvallen op uw dochters [M.] en [Ha.] te staven, kunnen geen uitsluitstel geven over de omstandigheden waarin uw dochters hun verwondingen opliepen, noch dat deze door toedoen van hun oom [A.R.] zouden zijn toegebracht en de problemen met [A.R.] u achtervolgden in Griekenland. De klachten om aan te tonen dat uw schoonbroer [A.R.] uw twee dochters mishandelde, zijn kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze klachten en de medische documenten hebben daarenboven allen betrekking op uw problemen in Gaza, en zeggen niets over het feit dat [A.R.] u en uw kinderen zou zoeken in Griekenland of dat u voor uw schoonbroer een vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Griekenland. De berichten die uw schoonbroer [A.R.] zou hebben gestuurd in Egypte kunnen in scène zijn gezet om uw verklaringen kracht bij te zetten. Uit deze berichten blijkt daarenboven op geen enkele manier wanneer hij u deze berichten zou hebben gestuurd, noch dat u zich op dat moment in Egypte zou hebben bevonden. Wat er ook van zij, u maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Griekenland geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Griekenland aanwezige autoriteiten in geval van dergelijke dreigberichten. De enveloppe waarin uw documenten werden verstuurd, zeggen niets over uw asielmotieven. De attesten waaruit blijkt dat u en uw kinderen in België psychologisch worden begeleid laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Daarenboven bevatten medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid immers een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, aangestipt kan worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor bovenstaande beslissing. Deze opmerkingen vermogen geenszins bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 48 t.e.m. 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), de artikelen 4 en 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), de artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij legt in eerste instantie de nadruk op haar bijzonder kwetsbaar profiel. Zij is een alleenstaande moeder die de Gazastrook in 2021, samen met haar vijf kinderen, is moeten ontvluchten omwille van problemen met haar schoonfamilie. Wegens een gebrek aan geld heeft zij haar drie oudste dochters in Turkije moeten achterlaten. Zij is financieel volledig afhankelijk van haar broer die de reis naar België bekostigde. Bovendien lijden zowel zij als één van haar kinderen aan psychologische problemen waarvoor zij in Griekenland geen hulp kreeg.

Vervolgens gaat zij in op de socio-economische problemen die zij gekend heeft in Griekenland. Zij kon in Griekenland enkel gehuisvest worden dankzij de financiële hulp van haar broer, maar heeft nooit financiële steun ontvangen van de Griekse overheid. Zij woonde in Kreta bovendien in een verlaten woning. Zij vreest om bij terugkeer naar Griekenland op straat te belanden met haar twee kinderen. Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat haar pogingen om een school te vinden voor haar kinderen tevergeefs waren en dat zij verschillende organisaties gecontacteerd heeft zonder antwoord te krijgen van hen. Het was voor verzoekende partij ook onmogelijk om werk te vinden aangezien zij haar minderjarige kinderen niet alleen kon achterlaten en geen geld had om dagopvang voor hen te voorzien. Bovendien kreeg zij in Griekenland te maken met racisme en discriminatie. Ten slotte gaat verzoekende partij in op de problemen die zij ondervond met haar schoonbroer. Hij zou haar en haar kinderen aangevallen hebben in een restaurant in Griekenland en zij is ervan overtuigd dat hij naar Griekenland is gekomen om haar en haar kinderen te vinden. Zij is hiermee naar de politie gegaan, maar werd door hen niet geholpen omdat zij geen klacht wilden noteren. Zij kan dan ook niet rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Zij concludeert dat er sprake is van onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en dat verwerende partij geen diepgaand onderzoek gedaan heeft naar haar socio-economische situatie in Griekenland hoewel dit van primordiaal belang is om na te gaan of zij terecht zal komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie bij een terugkeer naar Griekenland.

Verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten, artikels en rechtspraak met betrekking tot de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland en stelt dat deze bronnen allen wijzen op een duidelijke schending van hun rechten en de verklaringen van verzoekende partij bevestigen. Ze bespreekt onder andere de moeilijkheden om een verblijfstitel te verkrijgen, ook voor personen die terugkeren naar Griekenland nadat ze in een ander Europees land verbleven hebben alsook het feit dat erkende vluchtelingen volgens deze rapporten even moeilijk levensomstandigheden ervaren als net aangekomen asielzoekers. Zij blijven nog steeds het slachtoffer van de fragiele sociale toestand in Griekenland en zijn het slachtoffer van racisme. Bovendien zal zij ook moeilijkheden ondervinden om haar kinderen die zich nog in Turkije bevinden te laten overkomen naar Europa.

Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat er op de verwerende partij een samenwerkingsplicht rust en verwijst in het kader hiervan naar rechtspraak van onder andere het Hof van Justitie. Volgens haar heeft de verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet vervuld aangezien zij geen individueel onderzoek gevoerd heeft naar de mogelijkheden van verzoekende partij en naar de huidige socio-economische situatie van vluchtelingen in Griekenland.

2.2. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- AIDA, "*Country Report: Greece – 2021*", mei 2022;
- RSAegean, "*Refugee residence permit renewal applications pending for over a year at the Greek Asylum Service*", 26 oktober 2022;
- RSA en Stiftung Pro Asul, "*Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights*", maart 2022;
- Stiftung Pro Asyl en Refugee Support Aegean, "*Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece*", 23 juni 2017;
- The Guardian, "*Greece: thousands of migrants at risk of homelessness as EU scheme ends*", 5 maart 2021;

- DW, "For recognized refugees in Greece, the hardship isn't over", 12 juli 2020;
- EU Observer, "Greece shouldn't have to integrate refugees, minister says", 28 mei 2021;
- Racist Violence Recording Network, "Annual Report", 2018;
- Elena Weekly Update, 2 juni 2017.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 28 augustus 2023 legt de verzoekende partij ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer. Zij voegt twee psychologische attesten toe, één over zichzelf en één met betrekking tot haar zoon M.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 15 november 2021 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (EURODAC Marked Hit, administratief dossier, map 7). Verzoekende partij verklaart dat zij niet langer over een verblijfsvergunning beschikt aangezien deze gestolen werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 9).

De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, *in casu* de vluchtelingenstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming in Griekenland zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

4.4. Zoals in voormelde beschikking uiteengezet betwist de verzoekende partij in het verzoekschrift niet dat zij en haar twee kinderen internationale bescherming in Griekenland gekregen hebben. De verzoekende partij stelt echter dat ze niet kan terugkeren naar Griekenland gelet op algemene situatie aldaar en wijst zij op haar eerdere verklaringen omtrent haar eigen ervaringen in Griekenland en citeert ze uit landeninformatie. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij en haar kinderen in geval van terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en dat zij zich niet (langer) zal kunnen beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland. Zij benadrukt haar precaire situatie als alleenstaande moeder van twee kinderen waarvan eentje minderjarig is.

4.5. Het Unierecht steunt echter op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);

- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

4.6. In dit verband dient ook gewezen te worden op de samenwerkingsplicht zoals vervat in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Immers het wederzijds vertrouwensbeginsel zoals vervat in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn doet geen afbreuk aan de samenwerkingsplicht.

Vooreerst heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in het kader van het onderzoek van een klacht die voortkomt uit de overtreding van artikel 3 van het EVRM door de Belgische Staat wegens het blootstellen van een verzoeker om internationale bescherming aan de risico's die voortvloeien uit tekortkomingen in de asielpcedure in Griekenland reeds geoordeeld dat: “(...) *le refoulement indirect vers un pays intermédiaire, qui se trouve être également un Etat contractant, laisse intacte la responsabilité de l'Etat qui expulse, lequel est tenu, conformément à la jurisprudence bien établie, de ne pas expulser une personne lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que si on l'expulsait vers le pays de destination, elle y courrait un risque réel d'être soumise à un traitement contraire à l'article 3.*

Par ailleurs, la Cour a rappelé que lorsque des Etats coopèrent dans un domaine où la protection des droits fondamentaux peut se trouver affectée, il est contraire au but et à l'objet de la Convention qu'ils soient exonérés de toute responsabilité au regard de la Convention dans le domaine d'activité concerné (voir, parmi d'autres, Waite et Kennedy c. Allemagne [GC], no 26083/94, § 67, CEDH 1999-I).

Il en résulte que lorsqu'ils appliquent le règlement Dublin, il appartient aux Etats de s'assurer que la procédure d'asile du pays intermédiaire offre des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt.” (vrije vertaling: “(...) indirecte refoulement naar een tussenliggend land, dat toevallig ook een verdragsluitende staat is, laat de verantwoordelijkheid van de uitzettende staat onverlet, die volgens vaste rechtspraak verplicht is een persoon niet uit te wijzen wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij bij uitzetting naar het land van bestemming een reëel risico zou lopen op een met artikel 3 strijdige behandeling.

Bovendien heeft het Hof eraan herinnerd dat wanneer staten samenwerken op een gebied waar de bescherming van de grondrechten in het gedrang kan komen, het in strijd is met het voorwerp en het doel van het Verdrag dat zij op het betrokken gebied worden vrijgesteld van elke verantwoordelijkheid uit hoofde van het Verdrag (zie onder andere Waite en Kennedy tegen Duitsland [GK], nr. 26083/94, § 67, ECHR 1999-I).

Hieruit volgt dat de lidstaten er bij de toepassing van de Dublinverordening voor moeten zorgen dat de asielpcedure van het land van doorreis voldoende waarborgen biedt om te voorkomen dat een asielzoeker direct of indirect wordt uitgezet naar zijn land van herkomst zonder dat de risico's die hij loopt vanuit het oogpunt van artikel 3 van het Verdrag zijn beoordeeld.”) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punt 342)

In deze zaak oordeelde het EHRM, na te hebben vastgesteld dat talrijke rapporten op basis van veldonderzoek consequent gewag maken van praktische problemen bij de toepassing van het “*Dublin*”-systeem in Griekenland, van tekortkomingen in de asielpcedure en in de praktijken van refoulement, direct of indirect, op individuele of collectieve basis, dat de algemene situatie bekend was bij de Belgische autoriteiten en dat er geen reden is om de volledige bewijslast bij de verzoeker te leggen (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punten 347-352). Het EHRM besloot tot de

schending van artikel 3 van het EVRM in de volgende bewoordingen: “Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n’a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d’asile et d’être victime d’un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu’il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s’enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d’asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l’article 3. Le fait qu’un grand nombre de demandeurs d’asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu’il s’avère suffisamment concret et probable (voir, *mutatis mutandis*, Saadi, précité, § 132).” (vrije vertaling: De regering stelt dat verzoeker tegenover de Belgische autoriteiten het risico dat hij geen toegang zou hebben tot de asielprocedure en het slachtoffer zou worden van refoulement door de Griekse autoriteiten, niet voldoende had geïndividualiseerd. Het Hof is evenwel van oordeel dat de Belgische autoriteiten, geconfronteerd met de hierboven beschreven situatie, niet louter dienden te veronderstellen dat verzoeker een behandeling zou krijgen in overeenstemming met de vereisten van het Verdrag, maar integendeel vooraf dienden te onderzoeken hoe de Griekse autoriteiten de asielwetgeving in de praktijk toepasten. Aldus hadden zij kunnen vaststellen dat de door verzoeker aangevoerde risico's voldoende reëel en individueel waren om binnen de werkingssfeer van artikel 3 te vallen. Het feit dat een groot aantal asielzoekers in Griekenland zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, sluit niet uit dat het ingeroepen risico geïndividualiseerd is, mits het voldoende concreet en waarschijnlijk is (zie *mutatis mutandis* Saadi, reeds aangehaald, § 132). (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punt 359)

Het EHRM overwoog in deze zaak tevens:

“362. Le requérant allègue qu’en le renvoyant en Grèce en application du règlement « Dublin » les autorités belges l’ont exposé, en raison des conditions de détention et d’existence réservées aux demandeurs d’asile, à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention précitée.

363. Le Gouvernement conteste cette thèse de la même manière qu’il s’oppose à voir une violation de l’article 3 du chef de l’expulsion du requérant et du risque subséquent résultant de la défaillance de la procédure d’asile.

364. La Cour considère que le requérant formule sur le terrain de l’article précité de la Convention des allégations posant des questions de droit et de fait complexes qui ne peuvent être tranchées qu’après un examen au fond de la requête. Il s’ensuit que cette partie de la requête n’est pas manifestement mal fondée au sens de l’article 35 § 3 de la Convention. Aucun autre motif d’irrecevabilité n’ayant été relevé, elle doit être déclarée recevable.

365. Sur le fond, la Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l’expulsion d’un demandeur d’asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l’article 3, donc engager la responsabilité de l’État en cause au titre de la Convention, lorsqu’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l’intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d’être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l’article 3 implique l’obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (*Soering c. Royaume-Uni*, arrêt du 7 juillet 1989, série A n° 161, §§ 90-91, *Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*, arrêt du 30 octobre 1991, série A n° 125, § 103, *H.L.R. c. France*, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997-III, § 34, *Jabari* précité, § 38, *Salah Sheekh c. Pays-Bas*, n° 1948/04, § 135, CEDH 2007-I (extraits), n° 1948/04, Saadi précité, § 152).

366. En l’espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu’a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphes 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d’un grand nombre de sources (paragraphes 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu’il ne saurait d’aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l’Office des étrangers ne permettait pas d’en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).

367. Se fondant sur ces conclusions et les devoirs qui pèsent sur les États en vertu de l’article 3 de la Convention en matière d’expulsion, la Cour considère qu’en expulsant le requérant vers la Grèce, les autorités belges l’ont exposé en pleine connaissance de cause à des conditions de détention et d’existence constitutives de traitements dégradants.

368. Dès lors il y a eu violation de l’article 3 de la Convention.”

(vrije vertaling: 362. Verzoeker stelt dat de Belgische autoriteiten, door hem op grond van de Dublinverordening naar Griekenland terug te sturen, hem hebben blootgesteld aan een door artikel 3 van het Verdrag verboden behandeling, gelet op de aan asielzoekers voorbehouden detentie- en leefomstandigheden.

363. De Regering betwist dit argument op dezelfde wijze als zij zich verzet tegen een schending van artikel 3 wegens de uitwijzing van verzoeker en het latere risico als gevolg van het afwijzen van de asielprocedure.

364. Het Hof is van oordeel dat de beweringen van de verzoeker in het kader van bovengenoemd artikel van het Verdrag complexe juridische en feitelijke vragen doen rijzen die slechts kunnen worden beantwoord na een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek. Hieruit volgt dat dit deel van het verzoek niet kennelijk ongegrond is in de zin van artikel 35, lid 3, van het Verdrag. Aangezien geen andere niet-ontvankelijkheidsgrond is aangevoerd, moet het ontvankelijk worden verklaard.

365. Wat de grond van de zaak betreft, herinnert het Hof eraan dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de uitzetting van een asielzoeker door een Verdragsluitende Staat een probleem in de zin van artikel 3 kan doen rijzen, en dus de verantwoordelijkheid van de betrokken Staat uit hoofde van het Verdrag kan doen ontstaan, wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel risico zou lopen om aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te worden onderworpen. In dergelijke gevallen houdt artikel 3 de verplichting in de betrokkene niet uit te zetten. (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A n° 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, arrêt du 30 octobre 1991, série A n° 125, § 103, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997-III, § 34, Jabari précité, § 38, Salah Sheekh c. Pays-Bas, n° 1948/04, § 135, CEDH 2007-I (extraits), n° 1948/04, Saadi précité, § 152).

366. In het onderhavige geval heeft het Hof reeds vastgesteld dat de omstandigheden van detentie waaraan verzoeker werd onderworpen en de omstandigheden waarin hij in Griekenland verbleef vernederend waren (zie de punten 233, 234, 263 en 264 hierboven). Zij merkt op dat deze feiten vóór verzoekers overbrenging algemeen bekend waren en gemakkelijk konden worden nagevolgd aan de hand van een groot aantal bronnen (zie de punten 162-164). Zij wenst ook te benadrukken dat verzoeker geenszins kan worden verweten dat hij de Belgische administratieve autoriteiten niet in kennis heeft gesteld van de redenen waarom hij niet naar Griekenland wenste te worden overgebracht. Hij merkt op dat de procedure voor de vreemdelingendienst niet toeliet dergelijke informatie te verstrekken en dat de Belgische autoriteiten de Dublinverordening automatisch toepasten (zie punt 352 hierboven).

367. Op basis van deze vaststellingen en de verplichtingen die krachtens artikel 3 van het Verdrag op de staten rusten met betrekking tot uitzetting, is het Hof van oordeel dat de Belgische autoriteiten, door verzoeker naar Griekenland uit te wijzen, hem welbewust hebben blootgesteld aan detentie- en leefomstandigheden die een vernederende behandeling vormen.

368. Er is dus sprake van een schending van artikel 3 van het Verdrag. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punten 362-368)

Ook oordeelde het Hof van Justitie in dezelfde zin: *“Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.”* (HvJ 21 december 2011, C-411/10, *N.S./ Secretary of State for the Home Department*) (eigen onderlijnen)

In navolging van deze arresten werd in de Dublin III-verordening artikel 3, § 2, tweede lid als volgt verwoord: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Hierop heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat:

“87 Ofschoon artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening slechts ziet op de situatie die aan de oorsprong heeft gelegen van het arrest van 21 december 2011, N. S. e.a. (C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865), met name die waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, volgt niettemin uit de punten 83 en 84 van het onderhavige arrest en uit het in dat artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige,

op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

88 Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest dan ook niet van belang.

89 Zoals de verwijzende rechter heeft opgemerkt, berusten het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en het beginsel van wederzijds vertrouwen immers op de waarborg dat de toepassing van dat stelsel op geen enkel moment en op geen enkele wijze een ernstig risico meebrengt van schendingen van artikel 4 van het Handvest. Het zou dienaangaande tegenstrijdig zijn als het bestaan van een dergelijk risico tijdens de asielprocedure een overdracht zou verhinderen, terwijl datzelfde risico zou worden aanvaard wanneer aan het einde van deze procedure internationale bescherming wordt toegekend". (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, pt. 87-89)

Aangezien het onderzoek naar de onmenselijke en vernederende behandeling die wordt ingeroepen door een verzoeker om internationale bescherming in geval van overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming, enerzijds, en het onderzoek naar onmenselijke en vernederende behandeling die wordt ingeroepen door een verzoeker die daarentegen al een internationale beschermingsstatus geniet in een andere lidstaat, anderzijds, wordt uitgevoerd onder verwijzing naar hetzelfde algemene Unierechtelijke beginsel, met name het beginsel van wederzijds vertrouwen, is de Raad van oordeel dat de hierboven genoemde lessen van het EHRM en het Hof van Justitie ook in de onderhavige zaak naar analogie moeten worden toegepast.

Voorts heeft het Hof van Justitie in het arrest Addis het belang van een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming benadrukt zodat een verzoeker in staat is om alle persoonlijke elementen te laten gelden die het bestaan van een risico op behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest kunnen bevestigen in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij al internationale bescherming geniet, en dat de autoriteiten van een EU-lidstaat, wanneer zulke elementen zijn voorgelegd, ertoe gehouden zijn het risico op basis van pertinente informatie te evalueren. Het Hof van Justitie stelt: "52. Wanneer de autoriteiten van een lidstaat over gegevens beschikken die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er een dergelijk risico bestaat in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, zijn deze autoriteiten er dan ook toe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te beoordelen of er daadwerkelijk sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Voorts kan niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).

53. Hieruit volgt dat een dergelijk risico moet worden beoordeeld nadat de verzoeker in de gelegenheid is gesteld om alle, met name persoonlijke, elementen te presenteren die kunnen bevestigen dat dat risico bestaat.

54. Het persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek als bedoeld in artikel 14, lid 1, en artikel 34, lid 1, van de procedurerichtlijn is aldus van fundamenteel belang om te verzekeren dat artikel 33, lid 2, onder a), van deze richtlijn feitelijk volledig in overeenstemming met artikel 4 van het Handvest wordt toegepast. Aan de hand van dit onderhoud kan de beslissingsautoriteit namelijk de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid beoordelen en zich ervan vergewissen dat de verzoeker is verzocht alle elementen te verstrekken waarmee kan worden aangetoond dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan een risico op behandelingen die strijdig zijn met dit artikel 4." (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Milkias Addis / Bundesrepublik Deutschland, pt. 52-54)

In een recentere zaak onderlijnt het Hof van Justitie, bijeengekomen in Grote Kamer, de samenwerkingsplicht van de autoriteiten van de EU-lidstaten en oordeelde:

"29. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in

overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 85 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

30. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, waardoor een ernstig risico ontstaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 86 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

31. Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92).” (HvJ 22 februari 2022, C-483/20, XXXX / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, pt. 29-31)

In dit arrest benadrukt het Hof van Justitie dat de autoriteiten van een EU-lidstaat verplicht zijn om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens een evaluatie te maken van het risico dat de verzoeker in de lidstaat die hem de internationale beschermingsstatus heeft verleend zou lopen om aan een onmenselijke en vernederende behandeling te worden onderworpen vanwege tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken. Wanneer zulk risico bestaat, kunnen deze autoriteiten geen gebruik maken van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een verzoeker die in een andere EU-lidstaat al internationale bescherming geniet niet-ontvankelijk te verklaren.

In juni 2023 heeft het Hof van Justitie zich opnieuw uitgesproken over de draagwijdte van de samenwerkingsplicht waartoe de autoriteiten van de EU-lidstaten op grond van artikel 4 van de richtlijn 2011/95 verplicht zijn. Zo onderlijnt het Hof van Justitie in een arrest van 29 juni 2023:

“54. Uit de in de punten 48 tot en met 53 van dit arrest in herinnering gebrachte rechtspraak volgt dat de in artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 bedoelde samenwerkingsplicht inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.

55. Wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, volgt uit een gezamenlijke lezing van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 en artikel 8, lid 2, onder b), van richtlijn 2005/85 dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67).” (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, pt. 54-55)

Gezien de recente jurisprudentie van het Hof van Justitie over de samenwerkingsplicht van de verantwoordelijke autoriteiten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, in het bijzonder in de zaken die betrekking hebben op de draagwijdte van deze samenwerkingsplicht wanneer het beginsel van wederzijds vertrouwen een vermoeden vestigt dat alle lidstaten een gelijkwaardige bescherming bieden aan begunstigden van een internationale beschermingsstatus die door één van deze staten is verleend, is de Raad van oordeel dat de door verwerende partij verdedigde these dat het enkel aan de verzoeker toekomt om concrete elementen aan te dragen die het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 4 van het Handvest moeten aantonen niet kan worden gevolgd.

In beginsel komt het aan de verzoekende partij toe om elementen aan te dragen die kunnen aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar de lidstaat waar zij de status van internationale bescherming heeft verkregen zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit uitgangspunt mag er echter niet toe leiden dat op de verzoekende partij een buitensporige bewijslast rust, gezien de moeilijkheden waarmee zij als verzoeker om internationale bescherming kan worden geconfronteerd bij het vaststellen van de feiten, noch dat verwerende partij wordt ontslagen van de samenwerkingsplicht waartoe zij in dit kader wettelijk gehouden is. Van de verzoekende partij kan worden geëist dat zij haar eigen persoonlijke situatie voldoende aantoont, op basis van haar verklaringen en, indien mogelijk, op basis van de bewijsstukken waarover zij beschikt, maar er kan van haar niet worden verwacht dat zij objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie verstrekt die het mogelijk maakt om het bestaan van tekortkomingen in de lidstaat die haar de internationale beschermingsstatus heeft verleend of de ernst van het risico dat zij loopt bij terugkeer naar deze lidstaat aan te tonen. Zulke stappen vallen onder de verantwoordelijkheid van de bevoegde autoriteit in het kader van haar samenwerkingsplicht (zie in deze zin de conclusies van de advocaat-generaal Jean Richard van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 in de zaak C-392/22, *X / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*).

Deze zienswijze verzoent de arresten Ibrahim, Jawo en Addis van het Hof van Justitie, die de verplichting voor de verzoeker onderstrepen om alle concrete en relevante elementen naar voren te brengen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, met het arrest XXXX tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gevelde in Grote Kamer, dat duidelijk stelt *“dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.”*

Bijgevolg kan de verwerende partij zich niet onttrekken aan haar verplichting om objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in deze lidstaat en de slechte behandeling waaraan zij het risico lopen te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar deze lidstaat. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk had gewezen op haar moeilijke levensomstandigheden in Roemenië. Aldus had de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uit eigen beweging het door de verzoekende partij ingeroepen risico in het licht van objectieve landeninformatie moeten onderzoeken.

Te dezen blijkt niet dat verwerende partij tot een dergelijk onderzoek is overgegaan, hoewel zij daartoe op basis van de samenwerkingsplicht gehouden was.

In het verzoekschrift brengt de verzoekende partij verschillende rapporten bij. De meest recente rapporten zijn AIDA, *“Country Report: Greece – 2021”*, mei 2022 ; RSAegean, *“Refugee residence permit renewal applications pending for over a year at the Greek Asylum Service”*, 26 oktober 2022; RSA en Stiftung Pro Asul, *“Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2022. Deze rapporten belichten en bespreken de situatie van begunstigen van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland. Uit de door de verzoekende partij verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien. Echter, deze rapporten hebben geen betrekking op de meest recente situatie in Griekenland. Bij gebrek aan zulke

recente informatie is het niet mogelijk om verzoekende partij haar verklaringen inzake haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in het licht van objectieve landeninformatie te onderzoeken.

Dit knelt des te meer omdat de verzoekende partij in hoofde van haar en haar kinderen gewag maakt van een psychologische problematiek en betoogt dat er in hoofde van haar en haar gezinsleden een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Ondanks zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie niet verder gedefinieerd welke elementen *in casu* een "bijzondere kwetsbaarheid" vormen. Het is in ieder geval passend om rekening te houden met alle elementen die verzoekende partij met betrekking tot haar persoonlijke situatie heeft aangebracht. Op dit punt vormt de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van een verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van een verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een "bijzondere kwetsbaarheid" aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

4.7. *In casu* ligt de situatie voor van een alleenstaande moeder met twee kinderen waarvan eentje minderjarig is. Volgens haar verklaringen verbleef zij ongeveer een jaar in Griekenland. Zij heeft op verschillende plekken verbleven waaronder op Kos, in Athene en op Kreta. Zij verbleef echter nooit in een opvangcentrum, maar op verschillende plaatsen zoals een hotel en een leegstaande woning. In Athene huurde zij een huis met andere vrouwen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Na twee maanden in Griekenland ontving zij haar beschermingsstatus (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Omdat zij zich niet veilig voelde in Griekenland nadat de oom van haar kinderen hen tot in Griekenland gevolgd was, besloot zij in juli 2022 naar België te vluchten. Op 18 juli 2022 diende zij in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Aldus attesteren de verzoekende partij en één van haar kinderen een psychische problematiek op basis van een ernstig psychologisch attest, waardoor dan ook nader moet worden onderzocht of er *in casu* sprake is van een 'bijzondere kwetsbaarheid'. De psychische problematiek van de verzoekende partij en één van haar kinderen moet worden beoordeeld in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie met betrekking tot zeer precare situatie van statushouders in Griekenland. De problematische situatie voor statushouders in Griekenland heeft tot gevolg dat des te minder van de verzoekende partij en haar kinderen kan worden geëist dat zij specifieke elementen aanbrengt die in hun hoofde een "bijzondere kwetsbaarheid" aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In dit verband wordt er aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim e.a.* sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die "negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid". In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de "bijzondere kwetsbaarheid".

De gezondheidstoestand van de verzoekende partij en één van haar kinderen kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of zij ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Griekenland, in staat zullen zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften alsook een beroep zullen kunnen doen op noodzakelijke medische of psychologische behandeling om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen voor hun mentale gezondheid zou hebben of die haar en haar kind in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Het arrest Addis stipuleert in deze verder:

"52 (...)

Voorts kan niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming

heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).

53 Hieruit volgt dat een dergelijk risico moet worden beoordeeld nadat de verzoeker in de gelegenheid is gesteld om alle, met name persoonlijke, elementen te presenteren die kunnen bevestigen dat dat risico bestaat.

54 Het persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek als bedoeld in artikel 14, lid 1, en artikel 34, lid 1, van de procedurerichtlijn is aldus van fundamenteel belang om te verzekeren dat artikel 33, lid 2, onder a), van deze richtlijn feitelijk volledig in overeenstemming met artikel 4 van het Handvest wordt toegepast. Aan de hand van dit onderhoud kan de beslissingsautoriteit namelijk de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid beoordelen en zich ervan vergewissen dat de verzoeker is verzocht alle elementen te verstrekken waarmee kan worden aangetoond dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan een risico op behandelingen die strijdig zijn met dit artikel 4." (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt het belang van een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van een beschermingsverzoek om zo een verzoeker in staat te stellen alle elementen, zeker deze van persoonlijke aard, aan te brengen die het bestaan van een risico op een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming geniet kunnen bevestigen.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele en nieuwe landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is verslechterd en erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp alsook (ii) de psychologisch attesten waaruit een psychische problematiek blijkt zowel in hoofde van de verzoekende partij als in hoofde van één van haar kinderen, dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door de verzoekende partij aangevoerde elementen in het licht van een mogelijke bijzondere kwetsbaarheid die haar desgevallend zou (kunnen) verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland, en/of waardoor zij wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Daarbij moet worden nagegaan of de verzoekende partij en haar kinderen, gelet op hun psychische problematiek, in staat zullen zijn om bij terugkeer naar en in Griekenland te voorzien in hun meest elementaire behoeften alsook een beroep zullen kunnen doen op noodzakelijke medische/psychologische behandeling en indien nodig medicatie om zo te vermijden dat zij een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, met name om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun reeds precaire mentale gezondheid of die hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Er kan in deze stand van zaken bijgevolg niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, gezien de psychische problemen, blijf geeft van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor zij en haar kinderen in/bij terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor haar/hun psychische gezondheid en/of die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De specifieke situatie van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich ook naar de wijsheid te gedragen.

Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS